

Midnattsropet

Nr 9 • 1980 • Årg. 20 • Pris 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

Återupprätta hemmet!

Bild: Lennart Hansén

HEM- UNDERVISNING

vad tänker riksdagen besluta?
Ledaren, insidorna

HEM- FÖRLOSSNING

ett steg mot familjens
och hemmets återupprättelse
Sid 2

Bild: Peter Ögren

En söndag under gudstjänsttid föddes Jonathan. Det var familjen Ögrens tredje pojke.

Maja och Peter valde att låta sitt barn födas hemma. Jag hade förmånen att vara med och nog var det en hänförande och fantastisk upplevelse.

Hemförlossning som enskild företeelse kan man kämpa för med många motiv. Det kan läggas humanistiska, psykologiska, eller kanske rent av ekonomiska aspekter på det. För det måste väl bli en kostnadsbesparing för samhället om en BB-plats blir ledig?

Men det finns andra skäl och motiv. Det är en del eller ett led i familjens upprättelse. En protest mot aborterna eller ett försök att väcka opinion och få människor att förstå att något är fel när allt vi gör och företar oss måste övervakas av institutioner eller överlåtas åt experter.

Familjen engageras

Det starkaste skälet tycker jag ändå är att relationerna mellan familjemedlemmarna blir starkare och fördjupade. Familjen, inte skild åt genom begrepp som kärnfamilj eller storfamilj, utan helt enkelt *familjen*. För det är vad vi upplevt här i Jönköping och jag tyckte att det var roligt att jag fick dela en så viktig händelse med mina syskon i tron. Alla vänner i husförsamlingen engagerade sig, tog del och hjälptes åt på allt sätt.

Motvilligt och lite generat tog också bröderna del av våra förberedande arrangemang och samtal. Och att se de unga bröderna komma upp till Maja och gratulera och se på den nyfödde, bara det var en upplevelse! Det som gjorde starkaste intrycket och som också förundrade mig lite var att denna händelse tycktes svetsa oss samman på ett starkare sätt än tidigare.

Sonja bakade en tårta för Jonathan och vi hade en födelsedags- och familjefest där vi tillsammans prisade Gud för Jonathan.

Maja vilade några dagar på hotellet, men uppförde sig inte på något sätt som en konvalescent. Andra dagen efter bär-

Ulla Näsholm var med när Jonathan en augustidag kom till världen. Men det märkliga med det var att förlossningen ägde rum i hemmet. Här nedan berättar Ulla Näsholm hur hon upplevde det.

Hemförlossningen stärker familjebanden

nets ankomst deltog hon i ett direktprogram över Jönköpings närradio där vi samtalade om hemförlossning och rätten att kunna få föda i sitt hem med vänner och syskon i närheten. En normalförlossning hör hemmet till. Om föräldrarna önskar det och upplever en större trygghet att få vara hemma så måste den möjligheten finnas.

Ett led i tjänandet

Hemmet måste få tillbaka sin betydelse och då blir det ju naturligt att dela smärta och vända men också att uppleva den fascinerande glädje det ger att se ett nytt liv komma till. Att det sedan uppmärksammas och gjorts till något exklusivt är väl bara ett bevis på hur långt vi kommit från det som är naturligt och riktigt.

Jag är utbildad barnmorska, men har på många år inte arbetat med det, då jag funnit det angelägnare att tjäna Jesus i församlingen. Då blev detta ett sätt som jag upplevt väldigt positivt. Att genom allt det vi gör, med alla sätt och med alla medel förkunna evangelium, det innebär ju också att leva för syskonen. Bli en stad på berget. Församlingen måste bli ett idealsamhälle och för att komma dit får vi börja i någon ända.

Detta är ett steg i den riktningen tror jag och för mig var det en oerhörd upplevelse att vara med. Jag reste från Jönköping med saknad, men med en fördjupad känsla för syskonen och ett starkare band till församlingen.

Ulla Näsholm

Ur Midnattsropet nr 7-8, 1978:

ARNE IMSEN skriver om hemförlossningen

☐ Barn skall inte födas på institution. De skall födas hemma. Varken far, mor eller syskon är betjänta av den lösning som erbjuds idag och som innebär att tillvaron blir alltmer konstgjord. Vi måste på ett tidigt stadium lära oss att livet är fyllt av smärta, tårar och fientliga

krafter som vill förgöra oss. Den som flyr ifrån smärtan amputerar en del av tillvaron. Vad vi bör göra är tvärtom att lära oss att möta livets kriser. Livet är fyllt av fientliga makter men vi bereds inte på att möta dem genom att isoleras och placeras i mänskliga laboratorier.

Nu menar jag inte att vi skall förbjuda mödrarna att föda barnen på förlossningskliniker. Vad jag vill peka på är den tendens som finns att genom smärtlindring försöka komma bort ifrån livets verkligheter. Vi borde i stället fästas för att möta smärtan så att vi inte

frestas att använda en mängd artificiella metoder och preparat, vilka gör oss fullständigt okänsliga.

När modern kommit hem från BB-kliniken och skall bege sig till barnavårdscentralen upprepar sig samma sak. Där sitter en betald tjänsteman som skall inspektera och besiktiga barnet, mäta tår och fingrar, peta i ögon och öron. Vare sig modern vill det eller inte skall hon gå dit. Det är som om barnavårdscentralen knappt kan tillerkänna modern kapacitet att ens tvätta sitt eget barn.

Homosexuella demonstrerar

Vill ändra vår syn på bl.a. sadismen

En organiserad rörelse för homosexuella träder, i denna den yttersta tiden, fram med krav på fullständigt erkännande från samhällets sida. Även de kristna anmodas ge kampen sin välsignelse. Idélösheten och avsaknaden av förankring i tidigare folkrörelser är påfallande, vilket ger anledning till vaksamhet. Anders Lindgren har följt den s k frigörelseveckan 17 - 24 augusti i år.

Den s k homosexuella frigörelseveckan är över! Utan tvekan har de homosexuella och deras företrädare nått sina syften med denna offensiv. De har kunnat förmedla självmedvetande och framtidstro åt det egna folket och genom massmedia ställt svenska folket inför ovedersägliga fakta om deras existens och kampanda.

Man har kunnat visa att de homosexuella organisationerna har stora personella resurser. Trots många samtida begivenheter på olika håll i Storstockholm, fanns överallt folk att t.ex. vid de stora litteraturborden serva besökarna. Inte minst det stora demonstrationståget med över tusentalet deltagare var ägnat att imponera.

Man har uppenbarligen också stora ekonomiska möjligheter. Alla publikationer, och särskilt informations- och inbjudningsfoldern var omfattande, och bara den stora lördagsannonsen i Dagens Nyheter, med krav på likaberättigande, kostade 14 000.

Bland de utåtriktade inslagen under veckan kan nämnas hearingarna med de politiska partierna, med massmedia och

med företrädare för statens homosexutredning. Vidare förekom demonstrationer utanför Grand Hotel under brittiske utrikesministerns besök, utanför finska ambassaden och så den redan nämnda demonstrationen genom Stockholms gator.

Som kristen observatör under hela veckan kan jag ge det allmänna intrycket att de "vanliga människorna" bland de homosexuella är öppna för samtal. Enskilda exempel på aggressivitet och intolerans kan inte dämpa intrycket av att de flesta inte är helt låsta i sin uppfattning.

Mot den bakgrunden framträder desto skarpare den medvetna styrningen av tänkandet från de tongivande ledarnas sida. Alldeles klart indoktrinerades under samlingarna framtoningen av en "hurra vad vi är bra" mentalitet. Allra mest framkom detta i debatten "Kyrkan och de homosexuella" i Storkyrkan på söndagen den 24/8. Samtliga i den s k panelen var eniga i sina strävanden att rättfärdiga homosexualiteten.

Futtiga 15 minuter gavs till publiken att

ställa frågor och man rättfärdigade sig med att publiken skulle få tillfälle att samtala med de homosexuella under kaffet!

Det mest allvarliga under denna debatt framstod för mig värdepåstens, pastor primarius Ludvig Jönsson, framförda tesser. Bl.a. sökte han "bevisa" att Bibelns ord gentemot homosexuellt utövande måste omtolkas idag, då vi nått så långt i förmåga att se sanningen om oss själva!

Den ömhet som människor av samma kön kan visa varandra under gemensamma sexuella aktiviteter rättfärdigade hovpredikanten med att "Gud kan inte läsas vid ett mönster som gångna generationer uppfattat som Bibelns linje".

En av homosexutredningens ledamöter Eva Bohlin, själv lesbisk, företrädde samma "allt är lovligt"-mentalitet, när hon i debatten med massmedia gav ett undan-
glidande svar på frågan om sadism är en fullt tillåten och önskvärd aktivitet.

Frågan aktualiserades av en annons i inbjudningsfoldern för veckan, där man uppmanade till revolt gentemot fördomar mot bl.a. sadism, masochism och pedofili (sex med barn).

Farliga tendenser

Det står klart att det finns tendenser inom den militanta delen av homosexrörelsen som gör att samhällets representanter bör reagera med vakenhet.

Enskilda homosexuellas tänkande speglades i texterna på T-shirts och banderoller under veckan. Några exempel:

"Hejdlös superbög", "Älska mera så blir vi fler förväntansfulla bögar", "Låt känslans bölja bögmoralen överskölja", "Bögar är vackra", "Bevara den fula gubben", "Störta och krossa patriarkatet", etc.

Beträffande sloganen om kärleken som inte känner några gränser är det på sin plats att avsluta med att nämna om ett inslag i avslutningsceremonierna vid Humlegården efter demonstrationen i söndags.

Hans Nestius var en av de huvudagrande. Han är ordförande i Riksförbundet för sexuell upplysning, RFSU, och har tidigare sagt att han gjort helomvändning och ångrar sitt engagemang för sexliberalismen och frisläppandet av pornografin för ett tiotal år sedan.

I sin hälsning till de homosexuella och den övriga publiken solidariserade sig Nestius helt med "frigörelsen" och uppmuntrade dem genom att bl.a. säga: "Ingen kärlek är förmer än den andra".

Eftersom mycket tyder på att mycket inom homosex-"kulturen" har anknytning till den mentalitet och det tänkande, som skapade den pornografivåg, som nu utgör en varböld i samhället, finns det stor anledning att följa de fortsatta aktiviteterna från de homosexuella med skärpt uppmärksamhet.

Anders Lindgren

"Herren är min herde, och han vet att jag är bög", förklarar "kristna homosexuella" i demonstrationståget mot Kungsträdgården. Tillsammans slöt de upp i ett större tåg, som framför allt riktade sitt hat mot Bibelns "fördomar".

Foto: Mats Emanuelsson

Av Arne Imsen

Nya lagförslaget är en attack mot familjen

Tal i Örebro den 15 juni 1980. Forts. fr. föreg. nr

□ Det lagförslag, som just nu föreligger om en hårdare kontroll av den enskilda undervisningen i hemmet för barn i skollaglig ålder, är en allvarlig attack emot de maranataföräldrar, som övergivit samhällets skolsystem och startat egen undervisning. Striden gäller om kristna föräldrar har rätt att undervisa i hemmet. Har de verkligen rätt att tro på bibeln och även praktisera den i familjen med avseende på äktenskap, fortplantning och samhällelig ordning?

Striden gäller inte bara enskilda detaljer utan själva människosynen och samlevnadsmönstret. Allra sist gäller den vilken gudsbild vi har. Därmed kan man säga att vi är inkastade i en helig strid. Den kamp vi kämpar är inte en kamp emot kött och blod utan en kamp med andliga vapen mot krafter som står hela mänskligheten emot. De är upphovet till de moderna teorierna i beteendevetenskaperna psykologi, psykiatri, pedagogik och sociologi, och de är till sitt väsen antikristliga. Eftersom dessa beteendevetenskaper står på en falsk grund kan vi inte acceptera dem som grundläggande för vår människosyn. Utgår man från ett så fullständigt felaktigt utgångsläge måste också slutresultatet bli felaktigt.

Det första vi som kristna måste betona är att människan skapades till Guds avbild. Till man och kvinna skapade Gud dem, och han placerade dem i Edens lustgård. Gud skapade den synliga världen, därtill människan samt instiftade familjen. Gud slår vakt om familjen. En väckelserörelses uppgift är därför att rehabilitera familjen.

Gud instiftade familjen och gav ansvaret för barnen åt föräldrarna. Därför är

föräldrarna oersättliga. Det finns ingen samhällelig institution eller någon expert av något slag som kan ersätta far och mor. En dålig far och mor är alltid bättre än en väl fungerande institution. Hemmet är bäst, inte barnhemmet, inte daghemmet, inte dagmamman utan mor och far. De biologiska föräldrarna är genom naturens egen ordning utrustade med egenskaper som aldrig återfinns någon annanstans än just hos föräldrarna. Dessa egenskaper kommer aldrig heller att kunna överföras från de biologiska föräldrarna till andra av samhällets förordnade föräldrar.

Det har tagit lång tid för vetenskapen att komma fram till att ett dåligt hem är bättre än den bästa vård samhället kan erbjuda. Nu har man emellertid kommit dithän att man säger att det är bättre med dåliga föräldrar än inga föräldrar alls eller med samhället som fadder. En pojke och en flicka behöver en mor och en far. Tänk den oerhörda känslökyla som skaror av våra barn fostras i bara för att man nonchalant rationaliserat bort en hel mängd naturliga men fullständigt oersättliga förutsättningar för att kunna fostra fram hela och harmoniska individer!

Kristen fostran

I bibeln finns anvisningar om hur den sociala gemenskapen skall fungera. De som ifrågasätter dem angriper själva grundlagarna för den mänskliga tillvaron. Var rädd om hemmet! Slå vakt om det! Far och mor är oersättliga. Var finns den mor, som med någon större entusiasm kan lämna ifrån sig sitt barn åt experter, fritidspedagoger eller andra

NYTT LAGFÖRSLAG TILL §35 SKOLLAGEN

Beredes barn enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet, efter anmälan av föräldrarna, befrias från skolgång.

Med enskild undervisning avses sådan undervisning, som anordnas av föräldrar för egna barn. Sammanföres barn från två eller flera familjer till gemensam undervisning, äger denna paragraf ej tillämpning.

Minst en gång årligen skall kontroll ske, att barnet får godtagbar undervisning samt att dess situation i övrigt är tillfredsställande. Är så ej fallet, och vinnes ej rättelse på annat sätt, skall skolgång åläggas barnet.

människor, som hon inte känner. Kanske har de en livsåskådning, som står i diametral motsats till det hon själv tror på. De lever kanske i en miljö, som är befriad ifrån alla elementära uttryck för tillbedjan, där man inte får sjunga psalmer eller tillbedja Gud.

Ändå kan man där tillbedja själva djävulen från morgon till kväll. Man kan åkalla honom på det mest vulgära sätt utan att det blir föremål för några samhälleliga ingripanden. Samtidigt kan det vara förbjudet att bedja bordsbönen och sjunga psalmer.

Det är möjligt att en mor behöver assistans för att kunna klara barnen om de är flera. Då är det bra att ha en farmor eller en mormor som inte placerats på någon samhällsinstitution eller på annat sätt isolerats från livet. Det är mormor som lär barnen bedja "Gud som haver barnen kär". Det är farmor som beder med barnen, läser bibeln, lär dem bönerna och överför på dem en helig tradition. Detta är grunden för den kristna fostran.

Vi läser ur bibeln samma klara sanning om den unge Timoteus: "Du känner från barndomen de heliga skrifterna".

Vad hjälper det om vi går ut i livet väl bildade i matematik och naturvetenskap men inte känner de heliga skrifterna. Mor och far behöver lära känna dem, och de behöver börja undervisa barnen i dem. Men detta som är det mest elementära är paradoxalt nog förbjudet i daghemmen.

Jesus säger: "Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun".

Låt ingen få psyka dig eller nedvärdera dig för att du inte är tillräckligt modern och för att du inte kastar dig in i förvärvs-

livet för att behålla din standard utan väljer att stanna hemma hos dina barn! Låt ingen få ge dig den föreställningen att du måste gå in i förvärvslivet och skaffa dig ett yrke för att du skall bli riktig kvinna och en acceptabel medborgare! Se på uppgiften som mor såsom den allra största av uppgifterna, och låt dig fostras för den uppgiften! Handla efter det och resultatet kommer att bli till stor välsignelse för barnen som växer upp och för kommande generationer.

Ge barnen bibeln! Så länge vårt samhälle framhårdar på den katastrofala utveckling, som man inlett sedan några årtionden tillbaka, har kristna föräldrar bara en sak att göra, nämligen att med hela sitt liv som insats kämpa för rätten att själva få fostra sina barn utifrån sin egen religiösa övertygelse.

Klart ställningstagande

Vi tror på bibeln och vi predikar den. Därför säger vi nej till skolans biologundervisning, nej till dess kristendoms- eller religionsundervisning, nej till dess syn på mannen och kvinnan, familjesynen, människosynen, samhällssynen men framför allt nej till den moderna gudsbilden. Följaktligen har vi ingenting annat att göra än att ställa oss utanför. Det gör vi antingen med eller emot den svenska riksdagens gillande, därför att det är vi såsom föräldrar som är ansvariga för våra barn. Våra barn är våra och inte statens. De tillhör Kristus.

Jesus sade: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke".

Det är vår uppgift att leda barnen till Jesus. Här måste vi vara med och väcka andra för att rädda barnen ut ur det fördärv, som den moderna skolmiljön utgör.

Det var förre skolministern Birgit Rodhe som beslöt sätta igång en skyndsamt utredning om hemundervisningen, sedan hon bl a besökt storfamiljen i Bromma och sett lite av undervisningen. Myndigheterna hoppas nu genom en ny lag få större kontroll över vad som sker i storfamiljerna. Genom att bedöma undervisningen som enskild skola kan myndigheterna kräva en "lämplig" lärare, att läroplanen följs, lämpliga lokaler används och de kan även förbjuda "skolan".

Varje far och mor måste ta det ansvar, som åvilar dem, vare sig det är populärt eller impopulärt!

Det är inte säkert att barnen blir advokater, läkare, ingenjörer eller får andra titlar, doktorsgrader eller akademiska erkännanden framför sina namn om vi går in på den här vägen. Det är inte heller det väsentliga. Det väsentligaste är inte att få en hög utbildning - men en hög bildning. Bildning utan kristen tro existerar inte för en kristen. Att bilda sig det är att bli allt mer lika Jesus Kristus och det ideal, som Gud framställt för oss. Det innebär inte att bli erkänd på jorden. Det innebär att gå Guds väg i lydnad för hans eget ord. Då kan vi också med frimodighet möta honom då han kommer.

Hela situationen är idag så allvarlig att vi inte kan gå förbi skolproblematiken. Vi får inte dra oss undan, även om problemen uppväcker obehagliga känslor. Därför måste vi övervinna den tröghet som bor i människans väsen och som består av förutfattade meningar, rädsla, feghet och ursäkter för att inte gå Guds väg. Vi måste bli profetor i tiden, vilket Herren kallat oss till.

Ett heligt krig

I stället för att ta upp kampen har dock kristna många gånger flytt in i en slags ljuvlig stämningsmåttad andlighet, som fungerar som en slags berusning. Där förvandlas kristna till rena kadaver. I en andlig strid duger de inte till någonting. De är födda till strid, men fostrade till fred, så när det drar ihop sig till verklig batalj, har de huvudet fullt av förutfattade meningar, fraser och teorier som de aldrig prövat någonstans men som de mer eller mindre okritiskt upphöjt att gälla

som helgelse, tro och verksamhet.

Så passiviserar Satan de kristna med deras ytliga krav på litet nervkittlande upplevelser. Verkligheten består dock av krig och strid för att sist sluta med hemfärd.

Det kan inte vara en tillfällighet att den svenska regeringen haft så bråttom att kalla på en rad experter för att eliminera maranatafolkets hemundervisning. Ur mänsklig synpunkt är det skattretande. Det gäller bara något hundratal barn. Vad är det man är rädd för? Ja, inte är det individerna man bävar för utan anden i dem. Den är överbevisande. Därför kommer man med det ena påbudet efter det andra för att skrämja och psyka föräldrarna. De önskar få dem samarbetsvilliga och snälla och få dem att stå med mössan i handen för att uppgivet bedja om statens allmosor.

Vi är inkastade i ett heligt krig. Men vem kan vara emot när Gud är för. Vad Gud behöver är människor som handlar, tror och offrar sig själva. Problem och svårigheter är adelsmärken på att man är på Guds väg, därför att varje problem är en utmaning till Gud. Det är på det sättet Gud kan uppenbara sig för sitt folk. Det är väckelse när Guds folk sätter sig i rörelse mot fienden för att inta nya områden ■

Skolministern Birgit Rodhe träffar Arne Imsen i Bromma den 13 mars 1979.

Laodicea

Predikan av Arne Imsen Del II

De sju sändebreven i Uppenbarelseboken utgör en genomträngande analys av sju tillstånd som en församling kan genomleva. Vi möter olika församlingsstrukturer, där Efesus och Laodicea representerar början och slutet på en mycket beklaglig utvecklingskedja.

Jag har schematiskt tecknat situationen för de församlingar i Uppenbarelseboken för vilka sändebreven var ämnade. Det sista sändebrevet var ställt till Laodicea och var mycket märkligt. När jag läser det finner jag ingenting där av vad jag söker finna hos en kristen församling. Innehållet var egentligen så chockerande för mottagarna att risken fanns att de överhuvudtaget inte skulle ta emot det. Därför måste det som sades på ett alldeles speciellt sätt knytas till Jesu egen ära. Frågan var om det verkligen var sanning. Men vem skulle kunna gå i borgen för detta om inte just Jesus själv!

Här kommer vi in på en mycket allvarlig fråga. Det finns så många önskedrömmar om vår kristna verksamhet och om missionsarbetet, om församlingar och predikanter, om bröder och systrar, om insatser och offerliv och mycket annat. Vi skriver våra rapporter, gör våra årsberättelser och upprättar våra församlingsprotokoll. Jag har en känsla av att mycket av detta bara är en slags utfyllnad som inte har någon verklig betydelse. Möjligen kan det vara ett tidsfördriv, möjligen en

dekoration eller ett nödvändigt måste, men i stort sett är det fråga om en kringgående rörelse eller en slags flykt undan verkligheten. Vi har diskussioner och resonemang, väckelsekampanjer och missionsarbete och ibland tycks vi göra upp fem- eller tioårsplaner, för att inte säga tjugoårsplaner, utan att överhuvudtaget intressera oss för vad himmelen har för synpunkter på det vi sysslar med.

Och vi behöver inte veta något heller. Vad skall vi ha himlen till, vi som har en så effektiv organisation, vi som har så utsökta talanger och gåvor? Vi har organisatörer, administratörer och idésprutor. Vi har också ekonomer och idealister, ja, precis allt vad vi behöver för att bygga upp ett alldeles perfekt Babel av religiös ingenjörskonst. Vi kan klara det mesta med vår sång och predikan. Vi har talare och predikanter, ja, vi har praktiskt taget allt vad vi behöver och där det brister på något område, så ber vi till Gud att han skall sända redskap och medarbetare för att vi inte skall bli hämmade i vårt arbete.

Nu underkänner jag i och för sig inte vad vi sysslar med. Men jag ställer frågan:

Har vi någon gång bett Herren Jesus komma på inspektion och besiktiga det vi sysslar med? Det är det som är den allvarliga frågan. Har vi någon gång sagt: "Kom nu Herre och rannsaka oss, så att vi uppfattar din vilja på ett klarare, tydligare och sannare sätt! Men framförallt, gör oss så ödmjuka, att vi inte hamnar i samma gensträvighet som fariséerna och de skriftlärde, om du vill korrigerar oss!"

Jesus var i vägen

Han, Jesus Kristus, som var den underbara stenen, blev ratad av fariséerna och de skriftlärde därför att huset var färdigt. Byggningsmännen, experterna, hade redan en färdig teologi och gudstjänstform när de mötte Jesus. Allt var färdigtr när Gud sände den dyrbara stenen, grundstenen, hörnstenen, slutstenen, och det återstod inget utrymme för den. I stället blev den en snubbelsten och så småningom en sten som krossade allt de byggt upp.

Men när de snubblade över stenen, därför att den låg i vägen, föll de på klip-

"Jag besökte församlingen av nyfikenhet"

Av Hildur Swärd

pan och blev frälsta. Det är värre när stenen kommer över människan därför att hon i sin stolthet inte vill ödmjuka sig under honom, Jesus Kristus. Då krossar den allt som hon byggt upp. Det som skall stå kvar, då han har provat allt, är nämligen bara det han själv har byggt, hans eviga rike! "Himmel och jord, skall brinna, höjder och berg försvinna, men den som tror skall finna, löftena de står kvar."

Det är allt detta som gör att jag ibland blir så rädd i våra väckelsemöten. Jag blir så orolig när jag kommer hem. Jag ropar till Gud i natten: "Hjälp oss att vi inte hamnar i religiös teater, så att vi blir talmaskiner och datorer, som bara fungerar automatiskt, mekaniskt och själlöst. Herre, ge oss eld i bröstet, liv i församlingen, kraft i vittnesbördet, äkthet i lovsången och ärlighet i proklamationen!"

Men Laodicea befann sig i en så utomordentlig ställning att man där strängt taget inte kände något behov av att göra någon självanalys. Där hade församlingen skaffat sig allt vad en förening eftersträvar. Den hade skaffat sig en förenings alla instrument och medel. Den var en opinionsbildande samlingspunkt, utgjorde en maktfaktor och hade oersättliga funktioner i det laodiceiska samhället.

Församlingen utgjorde tillsammans med stadens två teatrar ett viktigt inslag i det pluralistiska samhället. Den behövdes tillsammans med de tempel som redan fanns i det demokratiska samhället jämsides med allt annat som staden hade att erbjuda. Denna stora, imponerande och framåtriktade handelsstad erbjöd god service och hade en lojal skara människor med betydelsefulla samhällsliga funktioner.

Ett sanningens besked

Då kom himmelens dom som en blyt från en solklar sommarhimmel. Där fanns folket, medlen, talangerna, aktiviteterna och utbudet. Ifrån höjden kom dock ett besked som borde ha fått församlingsföreståndarna att svimma. Det var ett besked som förmodligen skulle ha

gjort att en general, om han hade fått ett så totalt underkännande, satt pistolen för sin tinning och ändat sitt liv! Med en sådan dom över sitt liv och sin gärning skulle han inte ha sett några möjligheter att leva vidare. Han skulle aldrig med sådan skam återvänt till sitt manskap. Alla hans deklarationer och emblem och all hans auktoritet hade varit meningslösa, om det visat sig trots intensiv tjänst och mer arbete än de flesta, att han icke gjort det i uppdragsgivarens tjänst.

I vilkens tjänst hade då församlingsföreståndarna varit? Var de överlöpere och förrädare? Nej, inte medvetet, men de var förförda, därför att de inte var tillräckligt vaksamma i det ögonblick frestelsen första gången mötte dem till avvikelse. De började manipulera för andra syften. Visst var de förförda och visst var de förrädare. Med sin konst, med sin auktoritet, sitt ledarskap, sin folklighet, med sina paroller och sitt budskap hade de förlett hela församlingen så att den i realiteten oskadliggjorts för andliga strider. Man kunde ställa upp i kommunal- och riksdagsval, men aldrig erövra några områden på tron's territorium. Man var vapenlös, neutraliserad och passiviserad som andlig maktfaktor och som bärare av godomligg uppenbarelse.

Intensivbehandling

O, vilken situation! Det heter så skakande närgångenhet och upprivande: "Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse."

De fick ingen speciell kärleksförklaring såsom: "Nåd vare med eder, frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus". De fick inget budskap från det rörda hjärtat, som talar till sina andliga barn i brev, vägledande och undervisande. Här var det en analys och inga ömma tankar. Budskapet var ett röntgenfotografi.

Vi vet att när man hamnat i den allvarliga situationen att det är nödvändigt med röntgen, kan man inte ge rum längre för

känslor. Den som tar hand om människan i ett sådant läge frågar inte efter vad han känner inför det han måste göra. Han placerar henne framför röntgenkameran och använder precis hur hårda metoder som helst. Han faller inte en tår och ger inte utrymme för någon sentimentalitet. Han gör det inte därför att han avskyr eller hatar patienten, men han vet bara att den som skall läggas upp på operationsbordet måste få en objektiv och saklig behandling. Då läkaren upptäckt att det måste till ett ingrepp, kanske en amputation, står han inte och gråter utan skyndar sig att utföra det så fort som möjligt för att sjukdomen inte skall framhärda och utveckla sig.

Det finns ingenting av denna skärpa i de övriga sändebreven. I Laodicea var det dags för intensivbehandling med användande av skalpell och "det tveeggade svärdet, som tränger igenom."

Varm eller kall

Budskapet till Laodicea-församlingen var detta: "Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspya dig ur min mun".

Finns det någon som känner speciell välsignelse eller stimulans inför ett sådant budskap? Bara själva ordvalet får oss att riktigt sluta oss samman. "Utspy dig ur min mun..." sade Herren genom aposteln. "Du är varken varm eller kall..." dvs. "Du menar dig ha väldiga funktioner och en enorm betydelse här i Laodicea, men du vet verkligen inte om din egen situation".

Man kunde vara antingen varm eller kall. I Laodicea fanns nämligen varma källor, som man badade i, och kalla källor, som man drack ur. Men det fanns också ljumma källor, som ingen kunde utnyttja. Det var detta aposteln syftade på då han menade: "Din situation är egentligen sämre än Laodiceas ljumma källor. Dem dricker man inte ur och dem

forts. sid. 16

Hildur Swärd kom nyligen med i Maranataförsamlingen, inte minst på grund av den förkunnelse som gått ut i närradion över Stockholm. Här förmedlar hon ett personligt vittnesbörd till läsarna.

Hela vägen Jesus leder mina steg. Ja, man känner sig verkligen trygg när man erfarit detta och kan vittna om det. Jag lovar och prisar Hans underbara namn och att han vägledde mina steg till Maranataförsamlingen, där förkunnare och trosyskon så osjälviskt arbetar för att sprida evangelium. Himmelske Fader, genom

Din son Jesus Kristus; giv dem styrka och kraft att fortsätta på den inslagna vägen, så att en väckelseluft må komma över människorna.

Första gången jag besökte församlingen var faktiskt av nyfikenhet, för man hade ju hört talas om Maranata. Jag fick då syn på tidningen Midnattsropet och fann att det var en verkligt läsvärd tidning, vidare att Maranata sände närradioprogram, vilka jag alltid lyssnar på. De har så äkta och sann förkunnelse.

När jag var 12 år ungefär, ett år innan min älskade pappa fick hembud, vaknade jag en natt av en bländande ljusgestalt,

som stod vid min säng och höll liksom sina beskyddande händer över mig. I hast blev jag rädd så jag lade huvudet under täcket. Jag kände hur hjärtat bultade i mig.

När jag lugnat ner mig ville jag se om gestalten var kvar men då var det mörkt i rummet. Jag var då alldeles lugn och jag fick förnimmelsen av att det var Jesus Kristus, som hade uppenbarat sig för mig. Och Han har verkligen haft sina beskyddande händer över mig.

Allsmäktige Fader, jag lovar och prisar Dig genom Din son Jesu Kristi dyrbara namn. Amen!

Redaktionsarbetet är bara en sida för Stina. Är hon med på möten så hörs och märks det. Inspirerat och engagerat deltar hon med tacksägelse, instämmande tillrop eller med en brinnande appell och en uppfordrande sång.

Så någon direkt presentation är väl inte behövlig. Men ändå tyckte vi att det var helt på sin plats att få en intervju som kan presentera hur hon ser och tänker i olika frågor. Det är frågor och ställningstaganden av betydelse för många människor och vi tror att Midnattsropets läsare med intresse vill ta del av hennes synpunkter, åsikter som i sig själva kan vara ett väckelserop.

Du har ju jobbat på tidningen och nu satsat väldigt hårt på radion. Men vad anser du om andra media? Jag tänker t ex på film teater etc. Kan det användas i evangelii tjänst?

Det måste jag säga - jag har ofta lekt med tanken på teater. Ironi och parodi är en väldigt bra metod att väcka folk över det löjliga i sin situation. En aning har vi ju hållit på med det på torget och sett att det har en väldigt effekt på människor när man på det viset försöker tolka någonting.

Och för övrigt. Vilka metoder som helst bara man åtminstone försöker. Vilka galenskaperna som helst är bättre än att inte försöka alltså. Då får man hellre misslyckas. Och det kommer man ju att göra. Den som aldrig har försökt, kommer heller aldrig att misslyckas, men han kommer aldrig att lyckas heller.

Hur ser du på politiken som ett instrument?

Det är ju absolut inget instrument till att förkunna evangelium. När jag svarade på frågan förut så tänkte jag på ett sätt att försöka använda andra metoder än verba, ord. Men politik det handlar ju om andra saker. Det är att vara olydig mot bibelns budskap och har inget med evangelium att göra. För i bibeln står klart och tydligt att Guds rike inte är av den här världen och vi har inga befogenheter att blanda oss i den här världens politik.

Du läste på socialhögskolan, men hoppade av. Varför? Tycker du inte att man på det sättet kan vara människor till hjälp och genom sin kristna tro visa dem till Gud?

För mig blev det väldigt omöjligt i alla fall. Som princip tror jag också att det är ganska omöjligt för en kristen att ha statsanställning. I och för sig behöver man ju inte vara statsanställd för att vara socionom, men i Sverige, i vårt totalitära samhälle är det väldigt svårt att fungera som socionom och kristen. Det handlar om att vara engagerad i en institution. Det är ju alltid en institution man arbetar för och avlönas av om man skall arbeta i samhällets tjänst, och det gör ju nästan allting omöjligt.

Kan man inte som medmänniska arbeta i samhället och hjälpa människor tror du?

Evangelium måste vidare med ständigt nya metoder

Hellre misslyckas än aldrig försöka

Ulla Näsholm intervjuar Stina Fridolfsson

Foto: Reino Jillker

Stina Fridolfsson, ja, de flesta av läsarna känner väl henne. Hon har ju ofta medverkat i tidningen, radion eller i möten runt om i landet. Överallt där det händer något eller drar ihop sig till batalj, så har man funnit Stina. Kommunalgubbar, kyrko- och samfundsledare har fogligt, stillsamt morrande eller ilsket fräsande svarat på frågor när Stina velat ha ett uttalande eller en intervju.

Den här gången har Stina själv fått ställa upp för att svara på frågor. En tid efter intervjun reste hon till Dominikanska republiken för att sprida evangelium vidare. Och nu väntar vi med spänning på nya artiklar.

Som medmänniska fungerar jag bäst i församlingen och genom församlingen. Och det skall jag också påpeka. Det var inget offer för mig att sluta min utbildning. Tvärtom, det var en väldigt lättad för mig när jag förstod att Gud verkligen kallade mig att sluta. En ganska lång tid hade jag vantrivits med min utbildning och blivit så besviken över att det faktiskt inte alls var som jag tänkte. Man var ju idealist och ville hjälpa människor. I stället fick man vara med och nära sådana olater som borde näpas hos människor.

Var det på grund av din kristna tro som du lämnade din utbildning? Kan man säga så?

Ja, det kan man nog säga. Egentligen var jag kristen innan jag lämnade socialhögskolan. Jag var ju kyrkligt engagerad men fann ingen möjlighet att tjäna Gud i kyrkan. Som gammal ortodox lutheran var man ju också emot kvinnliga präster, så där fanns heller inga möjligheter. Och jag ville faktiskt tjäna Gud och letade mig därför fram på den här vägen.

Men jag vantrivdes så, fast jag kunde inte definiera varför, jag kände mig bara allmänt misslyckad. Men det var ju genom att

jag blev frälst, döpt och andedöpt som allting blev annorlunda. Det var som en nyckel in i en ny tjänst. Då kallade Gud mig ut ur det där och det var en lättad för mig, inte alls något offer.

Du har ställt dig väldigt kritisk mot ekumenik. Varför? Är det inte viktigt att enas - nå utanför sin egen krets?

Då tänker jag på Noa. Han är det stora svaret på ekumeniken. I många år höll han på att jobba med sin ark och så fick han rädda åtta personer. Men det var i alla fall viktigare att vandra i umgängelse med Gud och följa hans bud än att samla hela samtiden till en strålende enhet. Vi får inte gå utanför våra befogenheter, vi skall hålla oss till ordet och därmed basta. Det står klart och tydligt att man inte skall gå i ok med den som inte tror och man skall inte bedriva hor med skökan, den katolska kyrkan. Det är klara direktiv.

Med den lågkyrkliga bakgrund du har, har det varit svårt att omfatta maranatabudskapet? Dopet är väl en sak som skiljer, men det finns väl andra saker. Jag tänker på försoningsläran, uppräckelsen... Kunde du utan svårighet omfatta en lära så helt

skild från kyrkans?

Maranata är ju ingen lära. När jag döptes så kunde jag inte teologiskt beskriva det. Det var helt enkelt ett nytt möte med Gud och jag upplevde det som en ny födelse. Jag föddes in i Maranata. Men det har varit en ständig brottningskamp med varenda teologisk sanning. I mitt hem läste vi bibeln väldigt mycket och var ofta på möten där varje bibelord var knutet till en luthersk tes.

Känslan kom innan du intellektuellt kunde verbalisera den?

Jag kände att jag ville identifiera mig med dessa människor som hade allt det jag längtat efter i hela mitt liv.

Mitt dop var rena protestdemonstrationen. Nu kanske jag överdriver - jag hade klart för mig att barndopsteologin inte höll, men jag hade inte den där starka övertygelsen och kunde inte motivera mig på samma sätt som jag var van att göra.

Det var ett totalt uppbrott för mig, som att hoppa ut i tomma intet, men det fanns inget val för mig. Det var ingen oövertäktad lång provotid där man testade varje teologisk sak. Jag dog bort ifrån ett gammalt

sammanhang och föddes in i ett nytt. Det nya livet handlade inte om dogmatik utan, om jag fortsätter bilden jag använde förut; som ett barn har jag fått växa in i det.

Men visst har det varit en brottningskamp, men det tror jag är helt nödvändigt. Det är ju en vandring och en ständig kamp för att komma till djupare insikt och få större förankring i Ordet.

Men jag tror inte att jag har svårare än andra för att jag har en kyrklig bakgrund. Tvärtom, jag visste att jag inte kunde ta med mig någonting. Maranata är ju faktiskt något helt nytt, det hade jag klart för mig. En helt ny uppgift för den här generationen.

Du har ju varit tio år i församlingen i Stockholm, vad har det betytt för dig?

Det har ju betytt hela mitt liv och det är en väldigt nåd att man blivit bevarad. Jag är tacksam att jag fått vara med och bli fostrad och jag vet inte vad jag skulle ha varit idag om jag inte fått vara med. Det finns ingenting som kan ersätta det.

Om jag återgår till en fråga i början. Tror du att du kanske engagerat dig politiskt om du inte mött Maranata?

Nej. Redan som tonåring gick jag faktiskt emot mina egna släktingar om deras åsikter om partipolitik. Det tror jag har med kallelsen att göra att jag vände mig mot politiken i den miljö jag var uppväxt. Det står ju faktiskt i bibeln: "jag utvalde dig i moderlivet..." och jag tror att den här maranata-kallelsen den har jag haft hela livet.

Det är ett privilegium och en förmån att Gud utvalt oss att tjäna honom i den här tiden.

Du nämner ordet partipolitik... Men det man gör och säger får väl politiska konsekvenser?

Politiska konsekvenser får ju det man gör givetvis. Bara det att säga nej till aborter, nej till att sända barnen till det här samhällets skola och nej till statsanställning och subventioner. Det är klart att det får politiska konsekvenser och i förlängningen vet vi ju inte hur långt. Men det är ju den riktiga vägen.

Vad innebär maranatabudskapet konkret och för vår tid?

Man får leva som om varje dag var den sista. Jag tror faktiskt att Jesus kommer snart och förkunnelsen om den totala döden bort från världen, den förkunnas inte i någon kyrka. Inget samfund eller någon kyrka vill acceptera den förkunnelsen. I stället satsar man på att bygga kyrkor och att förbättra det här samhället. Man vill ha det bra i denna världen. Maranatabudskapet går rakt mot detta. Där handlar det om att acceptera döden.

Menar du att kyrkorna är ett missionsfält då?

Ja, till en viss gräns, men inte hur långt som helst. Jag tror att för att inte själv bli förstörd och cynisk så är det väldigt viktigt att sätta en gräns också där. Jesus sa i alla fall att man inte skall kasta pärlor för svin. Det finns en gräns hur länge man skall hålla på och tjata på människorna som finns i kyrkorna.

Tycker du att det varit svårt att som kvinna komma in i den kallelse och tjänst du fått?

Ja, det tycker jag. Men det har mycket med min uppfostran att göra.

Men jag tror inte att det är något typiskt kvinnligt problem. Varje människa har väldigt svårt att göra sin kallelse och utkorelse fast. Det står i bibeln att den som gör sin kallelse och utkorelse fast skall inte komma på fall. Det är ju helt klart att det är en väldigt kamp att komma i en sån ställning. Men många gånger tror jag att det kan vara en förevändning det här med att det är svårt som kvinna. Har man verkligen en stark vision och lever i direktkontakt med Gud kommer inte den problematiken att styra en när man känner Guds ledning att göra något. Det är nog en ursäkt i brist på annat, tror jag.

forts. sid. 17

Här på Gärdshyttans gård talar Arne Imsen till maranataföräldrarna om familjens och hemundervisningens framtid.

Arne Imsen attackerar nya lagstiftningen: **"Det farligaste som hänt vårt land"**

Gustaf Jillker refererade från skoldagarna på Gärdshyttan. Hans Brynte fotograferade.

Enigheten var total när föräldrarna samlades till konferens i Gärdshyttan 13 - 16 augusti för att diskutera det nya lagförslaget om hemundervisningen och konsekvenserna utav det. Man hade kommit ifrån alla håll i landet, och ifrån de flesta storfamiljer. Under flera dagar samtalade man om situationen i hem och skola och sökte utifrån bibeln vägledning för kommande strategi.

Oron var stor för vad det kommande lagförslaget skall innebära för de enskilda föräldrarna, eftersom lagförslaget i praktiken kommer att göra det omöjligt för föräldrarna i storfamilj att undervisa sina barn som förut. Enigheten var dock stor att med all kraft motsätta sig det nya lag-

förslaget, eftersom hemundervisningen vilar på en ideologiskt väl motiverad grund.

Samtalen på Gärdshyttans gård kunde följas av en stor publik. De sändes nämligen via närradion till nästan samtliga närradiostationer i landet. Nödvändigheten av att informera om hemundervisningen är troligtvis det mest nödvändiga idag, om rätten skall fortsätta att bestå. Arne Imsen antog att det skulle behövas en tioårsperiod innan hemundervisningen allmänt accepterades. Därför förberedde han föräldrarna på att de måste räkna med att arbeta under ett ganska intensivt tryck den närmaste framtiden.

—I stort sett kommer det att bli föräldrarnas eget agerande, liksom standarden och undervisningens kontinuitet, som kommer att avgöra svårigheternas grad, sade Imsen.

Radiolyssnarna bjöds på en ganska ingående redogörelse för vad det innebär att bedriva hemundervisning idag, samt

de historiska förutsättningarna för den. Hemundervisningen bygger på en urgammal praxis. Från början ansågs det allmänt att det framför allt var föräldrarnas uppgift att sköta barnens undervisning. Lyckades inte de tillfredsställande klara av det, var det kyrkans eller församlingens uppgift att bistå dem. Först i tredje hand skulle staten eller samhället gripa in.

Samhällsutvecklingen orsakade dock så småningom stora omvälvningar på undervisningsområdet. Staten gjorde allt större anspråk på att ensam få sköta barnens undervisning, samtidigt som man från väckelsekristet håll några gånger vaknade upp över denna fara och försökte skapa egna alternativ och starta egna skolor.

Föräldrarollen

När maranataföräldrarna i mitten på 70-talet började ta barnen ur skolan, var hemundervisningen en ganska okänd fö-

reteelse. Tack vare storfamiljerna blev det dock åter praktiskt möjligt för föräldrarna att undervisa sina barn hemma. Anledningen till att maranataföräldrarna började ta barnen ur skolan var att de reagerade mot skolans människosyn, samhällsbild och gudssyn, som de menade gjorde barnen immuna mot evangelium. De idéer som framför allt behärskar dagens skola, menade föräldrarna, är utvecklingsläran, marxismen och freudianismen, och dessa har skapat en helt ny människotyp.

Arne Imsen tog en stor del av konferenstiden i anspråk för att informera om det nya lagförslaget och försöka analysera det mot bakgrund av de idémässiga strömningarna i tiden. Imsen uppmanade föräldrarna att analysera och definiera föräldrarollen och föräldrabegreppet.

—Vi har okritiskt anammat vissa företeelser i samhället, menade Imsen, därför att vi kristnat dem genom att vi förväxlat det kristna samhället med den kristna församlingen. Vi har talat om Sverige som ett kristet land och har därför satt likhets-tecken mellan bibelns ord och samhällets lagar. Lagarna har därför blivit sakrala i många människors ögon, vilket lett till att människorna förvandlats till anpasslingar. Det är inte kristendom, därför att i kristendomen finns ett provokativt element, som angriper alla former av orättfärdighet på alla stadier.

Utan personligt ansvar

—Då samhället väljer att avkriminalisera och upphöja till dygd det som bibeln stämplar som förnedrande och skamligt, och då samhället samtidigt kriminaliserar människor, som av ideella eller kristna skäl vill fostra sina barn enligt Guds ord,

måste vi som väckelsekristna hävda en annan lag, som är övergripande den svenska lagen, nämligen Guds ord.

—Det finns inget annat eller likvärdigt med kristendomen. Vårt land borde av hävd veta vad väckelsekristendomen representerar. Den utgör ingenting främmande för vår kulturkrets utan har fastmer bildat grunden för hela vårt samhällsbygge. Idag tycks det ha blivit suspekt att följa Guds ord med avseende på barnens fostran. Man framställer sådan fostran i skräckvisioner och genom förtrollande uttryck som till exempel "kränkande behandling" utan att närmare precisera vad det egentligen avser.

Därmed kom Arne Imsen in på de tendenser som råder inom lagstiftningen idag. Han uppmanade föräldrarna med starkt eftertryck att analysera föräldrarollen så klart att de förstår begreppen "förmyndarskap" och "föräldraskap" och varför de idag håller på att ersättas av uttrycken "vårdnadshavare" och "vårdnadsomsorg". Det personliga ansvaret har därigenom tagits bort och ersatts av något annat.

—Vilket bedrägeri! Det är denna utveckling vi som kristna föräldrar måste säga nej till. Vi är inga könsapparater i samhällets tjänst vars frukt staten skall ta hand om, sade Imsen.

—Det allvarliga med de nya ideal, som idag är vägledande för lagstiftningen, är att de står så nära kristendomen men saknar dess innehåll. Vad innebär det exempelvis när man idag talar om barnens rätt? Det innebär i verkligheten en allvarlig förändring av rättsläget. Föräldrarna håller på att förlora sin rättskapacitet för att i stället hamna på samma nivå som barnet. Man arbetar till och med på med att barnen skall få sådan rättskapacitet att

de kan föra talan mot sina föräldrar, skiljas från dem och utse nya föräldrar.

—Vad kommer då det att innebära, när samhället utrustar sig med sådana befogenheter? Vad kommer det att innebära att samhället ska kunna kontrollera barnets totala situation? Vilka bedömningsgrunder går man efter? Är det kläderna, möblerna i hemmet, eller vad? Eftersom det inte är preciserat i lagen, ger ju detta utrymme för maximalt godtycke.

Vad är kränkande behandling?

—Nya opreciserade lagar ger också samhället rätt att ingripa i hemmet, om barnet utsätts för kränkande behandling. Men vad är kränkande behandling? Är det kränkande behandling att bedja med barnet, sjunga psalmer eller läsa bibeln tillsammans med det? Man kan tänka sig en situation, att rätt vad det är så är det ett bönemöte som barnet inte orkar med.

—Är det kränkande behandling om man mot barnets vilja tar det ur skolan? Och på vilka grunder skall man bedöma om barnets totala situation är tillfredsställande? Kommer man att gå efter om det är för få TV-timmar hemma? Föräldrarna skall ju tillhandahålla en undervisning, som ligger i nivå med den allmänna skolan. Kommer det att innebära att de skall känna till allt om Björn Borg, om idrotten, om den moderna litteraturen, allt om könsrollsfrågorna, samlagsteknik, osv?

—Jag måste fråga: Hur kan föräldrarna höra detta utan att reagera? Detta är ju värre än alla former av politiskt förtryck, som vi läser om. Här använder man nämligen humanitetens mest slipade argument för att skära upp sammanhållningen mellan generationerna. Jag kan inte förstå annat att det också är därför SIA-skolan kommit till, just för att samhället på ett mycket tidigt stadium skall kunna få hand om barnen.

—Det finns alltså idag starka krafter som arbetar för att upplösa de naturliga relationerna mellan föräldrar och barn. Man vill kunna utrusta samhället med möjligheter att ersätta de naturliga föräldrarna med andra "vårdnadshavare".

forts. sid. 17

Sista konferenskvällen blev det direktsändning över närradion från trädgården. Här sammanfattar Kjell Hägerman dagens händelser för lyssnarna. Efter sändningen avslutades konferensen med en surströmmingsskiva.

Karin Nyström:

Barnen behöver känna samhörighet

Karin Nyström bor på Gärdshyttans gård och har från och med höstterminen börjat undervisa sin dotter hos sig. Karin är utbildad mellanstadie lärarinna, har tidigare undervisat i grundskolan i Västerås och Örebro, men slutade tjänsten i våras. Så här svarar hon på frågan varför hon tagit sin dotter ur skolan:

- Det kändes som ett renlighetskrav. När man själv är kristen och hämtar sina värderingar från bibeln och att då skicka sina barn till en undervisning, som går stick i stäv med vad bibeln lär, frågor om t.ex. synden, människan och om samlevnadsfrågorna, är väldigt motsägelsefullt. Det kändes inte rätt. När de hemma får lära sig en sak och att då med vett och vilja skicka dem till ett ställe, där de får lära sig något helt annat, är en samvetsfråga.

Så skolan kan inte ge dem vad du kan ge dem?

Nej, för det första så har man ju som förälder en nära kontakt med barnen som en lärare inte kan ha med 20 - 30 barn på samma gång. Vårt förhållande är naturligt och utan den ångest, som många elever känner inför klasskamrater och lärare. Många gånger kan de av den anledningen heller inget lära sig. Mellan mamma och barn är klimatet bättre för att kunna lära sig något.

När man säger att barnen blir isolerade i hemundervisningen och att de lever i en alltför torftig miljö, vad säger du då?

- Ett barn bland 4 - 500 barn kan vara väldigt isolerad i en vanlig skola. Jag har sett många exempel på hur kusligt

mobbat och utestängt ett barn kan vara från en grupp, så det har inte med antalet människor att göra. Det har med samhörigheten och kontakten med varandra, antingen man är 5 eller 500.

Nu har det här delbetänkandet kommit från kommittén, och helt uppenbart innebär det större svårigheter för dig att klara undervisningen för din dotter själv i storfamiljen. Är du villig att sända henne tillbaka till skolan och ge upp det du nu satsat på?

- Nej, det kan jag inte tänka mig. Om Sveriges lagar på ett halvår skall ändras, så kan inte mitt samvete ändras. Guds ord står ju evigt fast. Guds lag är övergripande alla andra lagar.

Hur ser du på skolan? Är den en onödig institution?

- Ja, som institution, är den det. Samhället utan skola idag skulle braka ihop ganska snart på många punkter. Undervisning och skola är ju inte samma sak.

Det har visat sig att hemundervisning gått bra att praktisera i storfamilj. Hur tycker du att det är att bo i storfamilj?

Ja, det har givit mig många intryck, så klart. Det värdefulla är att man kan hjälpas åt. Föräldrar som har samma tro och står på samma grund, stärker ju varandra. De kan hjälpas åt att passa småbarnen och stundtals undervisa. Vi ger varandra impulser och berikar varandra på så vis. Det finns en väldigt övertro på lärare. Har man bara lärare som titel så tycks allt vara bra. Det behöver inte alls vara så. ■

Här ger mam-morna svar på tal

De som framför allt får syssla med hemundervisningen är mammorna. Här berättar de om sina erfarenheter och ger sin syn på myndigheternas tvekluvna attityd. Om lagen skall förändras måste det naturligtvis gå ut på att underlätta för föräldrarna att undervisa sina barn och inte tvärtom.

Birgitta Johansson:

Vi fostrar för ett annat rike

Ann-Margreth Brynte:

Storfamiljen gör hemunder- visning möjlig

Ann-Margreth Brynte är mor till fem barn. En går i första klass och en går i fjärde klass. Hon undervisar båda två i hemmet och säger så här om undervisningen.

- Det är klart att det är förenat med vissa praktiska problem, men det får man inte vara rädd för. Annars går det mycket bra.

Birgitta Johansson, Humlegården, Latorp, har ett barn i skolåldern, som hon själv undervisar. Så här reagerar hon inför det nya lagförslaget:

- Min spontana reaktion är att vi egentligen tillhör ett annat rike. Vi uppfostrar inte våra barn i första hand till att bli goda demokratiska samhällsmedborgare utan till att passa in i ett rike som inte är av denna världen. Därför är också den här konfrontationen nödvändig.

- Till kristna föräldrar skulle jag vilja säga att det är väldigt viktigt att vi vaknar upp och förstår vad vi håller på att göra våra barn in i. Vi har ett kolossalt ansvar för våra barn och ungdomar, som växer upp. Det viktigaste är ju inte att de får en utbildning, som kan ge dem ett bra jobb, utan att vi får barnen med oss hem till himlen.

- Alla vi kristna måste vakna upp och tänka efter vad det är vi håller på med.

Skulle du kunna klara den här undervisningen utan hjälp?

- Själva undervisningen kan jag klara utan hjälp. Som husmor har jag även andra sysslor, som blir åsidosatta i och med att jag får sitta ner med barnen på dagtid. Får jag inte hjälp med hushållsarbetet och de mindre barnen, blir det svårt.

Är det tack vare storfamiljen som du har möjligheter att klara det här?

- Ja, det måste jag säga. Det hör inte bara ihop med praktiska problem utan också med ett ekonomiskt åtagande, eftersom vi själva står för allt skolmaterial och alla extra kostnader. I storfamiljen har vi ju gemensam ekonomi, så vi kan hjälpas åt. Skulle vi som enskild familj klara både den praktiska och den ekonomiska sidan blev det väldigt svårt.

Varför vill du då bedriva hemundervisning?

- För mig är det helt otänkbart att skicka mina barn till statens skola. Det är en absolut omöjlighet, när man ser resultatet av den undervisning, som skolan ger, både socialt och intellektuellt. Jag har andra mål för mina barn. När man tittar på de barn, som gått ut grundskolan, är det nog för att till vilket pris som helst skydda barnen från den miljön.

Vad säger du om det nya lagförslaget?

- För det första blir man väldigt förvånad över att man inte sökt ta reda på vad hemundervisningen inneburit för t.ex. oss i maranatarörelsen och andra som undervisat sina barn hemma. De har inte alls haft några behov av att undersöka förhållandena och forska efter vilket resultat undervisningen givit. Man försöker sling-

forts. sid. 17

Det är givetvis mycket enklare som förälder att sätta på barnen skolväskan, skicka iväg dem till skolan och låta andra ta ansvaret för deras fostran och undervisning. En dag skall vi dock ställas till svars för vad vi har gjort med barnen, som vi fått av Gud. Och det är viktigt. Det måste vara viktigt att de blir räddade för evigheten.

Du har ingen lärarutbildning, men ändå undervisar du dina barn själv. Hur kan du det?

- Det är inte märkvärdigare att föräldrarna, som lever med barnen hela tiden, även klarar den biten. Det blir en del av livsrytmen. Det man inte själv kan, det får man lära sig genom samtal med andra som behärskar saken. Kan man ändå inte det, får någon annan hjälpa till, vilket går bra i en sådan här gemenskap som storfamiljen. ■

Liw Emanuelsson:

Föräldrar, vi måste handla nu!

□ Tänk att vi som föräldrar har den suveräna möjligheten att undervisa våra barn hemma. Som kristen förälder vill jag ropa ut: Ta barnen ur skolan!

Jag har fyra barn, vilket innebär att jag inte har satsat mitt liv inom yrkeskarriären. Jag har valt en annan väg.

Nu tänker jag själv undervisa mina barn. Den rättigheten har alla föräldrar i detta land, enligt § 35 skollagen. Denna rätt vet nog de flesta inte om.

Nu har det kommit ut ett lagförslag som vill ändra § 35 och förhindra dess tillämpning på undervisning i storfamilj. Det kan jag som kristen inte acceptera. För att detta med hemundervisning skall fungera bra är det dags att ompröva boendeformen.

□ Hemmet måste rehabiliteras! Vi ser ju tydligt idag hur situationen är. Vi har en hel ungdomsvärld som håller på att duka under. Där finns de rotlösa stackare som knappast någon bryr sig om.

Barnen skickas till skolan. Sedan tar kompisarna hand om dem. Mor åker till sitt jobb och får sina intressen tillgodosedda där. Far åker till sitt jobb, till förenings- och fackföreningsuppdrag

forts. sid. 18

Ingemar Karlsson, en av männen bakom nya lagen:

- Ni ljuger!

Intervju:
Gustaf Jillker

Foto:
Tommy Jacobsson

Hemundervisning i storfamilj skall i fortsättningen kontrolleras rigorösare av myndigheterna, föreslår en statlig kommitté. Det är ett mycket allvarligt förslag, som innebär en kraftig inskränkning i föräldrarnas rättigheter. För att få en uppfattning om de personer som arbetat med lag-

förslaget, gjorde Midnattsropet en intervju med en av dem. Det blev en avslöjande intervju, som obarmhärtigt blottade aggressiviteten bakom de humanistiska fraserna, okunnigheten om sakens allvar och oviljan att ta reda på det.

En av ledamöterna i den statliga kommitté som utrett hemundervisningens framtid är kommunalrådet i Örebro kommun, Ingemar Karlsson. Han sitter också som skolstyrelsens ordförande och har som sådan kommit i kontakt med de hemundervisande maranataföräldrarna i Latorp.

Problemet med lagparagrafen om hemundervisningen såsom paragrafen är utformad idag, menar Ingemar Karlsson, är att det egentligen inte finns några kommentarer till den och att den därför tolkats olika i olika delar av landet. Kommitten har alltså velat precisera paragrafen genom att ändra i texten lite.

Även begreppet storfamilj, eller kollektiv, har skapat bryderi eftersom det begreppet inte finns i lagstiftningen, säger Ingemar Karlsson. Nu vill kommittén att hemundervisning i storfamilj skall följa bestämmelserna som gäller enskild skola.

- Det är alltså ingen inskränkning av familjerätten som hävdats, förklarar Ingemar Karlsson och börjar beskriva hur liten skillnaden är mellan hemundervisning och enskild skola.

Föräldrarnas ansvar

Men det var just den skillnaden föräldrarna genom sitt speciella agerande ville betona. I hemundervisningen är det hemmet och de enskilda föräldrarna som utgör basen för undervisningen medan det i skolan är samhället och lärarna. Därför förkastar också föräldrarna skolplikten men säger ja till undervisningsplikten, dvs de menar att ansvaret i första hand skall åvila föräldrarna att se till att barnet får tillfredsställande undervisning och inte samhället. Samhällets roll skall i första hand bara vara stödande.

Vill då kommittén och Ingemar Karlsson tvinga föräldrarna in i en skolform som de inte accepterar?

Tyvärr förblir den frågan obesvarad, eftersom det visar sig att Ingemar Karlsson bara har en flyktig kunskap om varför föräldrarna tagit barnen ur skolan. Skillnaden mellan undervisningsplikt och skolplikt avfärdar han som en "fajt med orden". För-

äldrarnas åtskiljande av hemundervisning och skola har han över huvudtaget inga kommentarer till. Han tycks tvärtom förvånad över att det skulle finnas ett ideologiskt motiv bakom.

Han måste börja ställa frågor.

Det blir alltså stundtals en något ovanlig intervju, då utredaren, som borde veta, själv måste ställa frågor om föräldrarnas uppfattning.

Ändå svävar Ingemar Karlsson inte på målet när han åter kommer in på hur obetydlig kommitténs lagändringsförslag var. Han upprörs över den starka kritiken från maranataföräldrarna.

- Påståendet att möjligheten för storfamiljen att bedriva undervisning i fortsätt-

ningen är låst genom förändringarna, det är ju bluff! Det är ju att föra människor bakom ljuset! Verksamheten skall bara i fortsättningen prövas efter en paragraf som gäller enskild skola.

Ingemar Karlsson gör en kort paus.

- Men tål verksamheten en sådan prövning...?

Det är uppenbart att Ingemar Karlsson inte hyser någon större tro på maranataföräldrarnas initiativ. Som socialdemokratisk skolideolog och politiker i många år har han varit med om att driva igenom reformerna mot den jämlika och goda skolan med resurser och rika valmöjligheter. Han har varit med om att begrava den gamla privilegieskolan.

När han nu tänker, gör han det stort, modernt, framåt och effektivt. Hemundervisning i storfamilj står honom och passar inte in i hans tankemodeller. Den utgör ett irrationellt moment. Därför vill han tala om för föräldrarna, och inte minst maranatabarnen, hur fel de har, hur förda bakom ljuset de är och hur bra det är att ha en organisation, om det är flera elever som undervisas tillsammans. Hur skall de annars klara av de elevvårdande insatserna, skolsköterskorna och andra insatser för dem! Dagens skola vill inte tvinga på föräldrarna något.

Se på Kristna skolan!

- Se på Kristna skolan i Örebro, säger Ingemar Karlsson.

- I början ville de stå utanför men idag är den verksamheten organiserad inom grundskolan, och de har en väldigt stor frihet att lägga upp sin undervisning.

Han blir ivrig och slår ut med armarna för att liksom visa hur stor frihet de har.

- Skallet om hur maktapparaten, maktstrukturen och myndigheterna går ut och kontrollerar och lägger sig i, bygger på en fullständig okunskap om hur den svenska skolan fungerar.

Ingemar Karlsson fortsätter och rösten får en vädjande ton.

- I en fri och öppen demokrati krävs att medborgarna är med och engagerar sig. Skolan önskar ju inget högre. Föräldrarna är så enormt välkomna.

Men om föräldrarna av ideologiska skäl inte längre tror på skolan som idé utan förespråkar en annan undervisningsform, nämligen hemundervisning. Finns det inte rum för dessa föräldrar i denna demokrati då?

- Jo då, utbrister Ingemar Karlsson hurtfriskt men rösten får genast en allvarlig ton.

- Det är här som konflikten och svårigheten kommer, tycker jag. Det gäller barnens rättigheter i samhället. Vem för deras talan? De skall ju förberedas för insatser i arbetsliv och samhällsliv. Hur skall den trängre familjekretsen klara hela arbetslivsorienteringen? Det är väl meningen att barnen skall få ett arbete i vuxen ålder!

Orden klingar lite ihåligt när han drar upp hotet om kommande arbetslöshet. Som politiker borde han ha förstått att det i dessa oros- och arbetslöshetsider inte är något övertygande argument, i varje fall knappast hos maranataföräldrarna som nästan knälar under överhopat arbete. Men Ingemar Karlsson bara fortsätter.

- De som håller på och jobbar för att föräldrarna inte skall engagera sig i skolan gör föräldrar och barn en stor björntjänst. När man från Maranata försöker göra lagförslaget till något så enormt skadligt för föräldrarätten, gör man sig skyldig till en stor lögn.

- Man lurar föräldrarna till att tro det här. Rättigheten att bedriva enskild undervisning finns ju kvar, och rättigheten att påverka skolan förstärks undan för undan. Vi borde hjälpas åt att informera människorna om det i stället för att försöka föra dem bakom ljuset.

Plötsligt hejdar han sig och säger missstroget:

- Men det här klipper ni väl bort. Ni redigerar väl som ni vill...

Ingemar Karlssons egna ord kommer i alla fall spontant och oredigerat och avslöjar obarmhärtigt hans tankar om Maranata.

- Nej, jag tror inte att Maranatas medlemmar har fått den här informationen tidigare om möjligheten för föräldrarna att engagera sig i grundskolan. I varje fall har jag inte sett det i någon presskonferens som Maranata arrangerat själv.

Menar verkligen Ingemar Karlsson att det finns en medveten styrning från Maranatas sida att undanhålla medlemmarna viss information?

- I varje fall har man inte lyft fram och pekat på möjligheten. Varför har man då inte försökt pröva skolan efter 34 § utan efter 35 §. Det är bara ett försök att kringgå gällande lagstiftning. Törs man inte visa på verksamheten ordentligt?

Det är tydligt att Ingemar Karlsson inte vill ha någon diskussion om den ideologiska grunden för hemundervisningen. Kanske är han inte hemma på området. I varje fall tyder hans frågor på det. Hemundervisningen är för honom bara ett försök att kringgå lagen. Punkt och slut. För detta syfte manipulerar Maranata helt simpelt med både människor och sanningen, om man får tro honom.

Politisk enighet

Ingemar Karlsson är en slipad politiker. Han vet vilka ord han skall undvika. Genom att konsekvent beskriva undervisningen i storfamilj som skola, undviker han att ge intrycket av att lagförslaget handlar om en inskränkning av föräldrarätten.

I stället glider han över till att tala om barnens rättigheter. Det vill han hellre tala om: Han förklarar att han önskar informera föräldrarna och maranatabarnen om vilka rättigheter de egentligen har - i skolan. Han beklagar därför djupt att diskussionerna kring hemundervisningen fått en så otrolig dimensionering.

Vad menar då Ingemar Karlsson vara barnens rättigheter, och vem bestämmer vad som är barnens rätt. Jo, enligt honom är det den politiska enigheten som avgör det.

- Ja, det tycker jag att det finns en rätt stor politisk enighet om i det här landet. Barnens rätt innebär rätt till utbildning och omvårdnad. De har rätt att utvecklas till självständiga människor, att få en vidare utbildning efter grundskolan och arbete efter utbildningen. Det finns ett stort område

där man kan precisera barnens rättigheter i samhället. De har rätt att inte misshandlas, att inte skadas fysiskt och psykiskt. Vi har ju en lagstiftning på det området, men den lagstiftningen vill ju inte Maranata acceptera, såvitt jag förstår.

Men om nu kristna föräldrar utifrån sina kristna värderingar säger nej till vad den politiska opinionen vill fastslå vara barnens rättigheter och i stället hävdar barnens rätt såsom bibeln beskriver den. Skall inte de föräldrarna då få fostra sina barn utifrån dessa bibliska värderingar?

- Jo, den rättigheten har ju föräldrarna. Men om man skulle dra alla andra konsekvenser av det, skulle det innebära att samhället måste acceptera andra kulturers rätt att t o m misshandla människor i det här landet.

Kristen tradition?

Men vi har ju en kristen tradition här. Hemundervisningen bygger ju på en sådan!

- Nåväl, men vi har ju väldigt många kristna samfund i det här landet också. Vem står för den kristna traditionen? Är det Maranata eller andra samfund? Så vitt jag vet är det inget annat samfund som driver den här frågan så hårt. Och jag vill inte påstå att Maranata i det här samhället är så gammalt att det står för den kristna traditionen.

Det är alltså tydligt att någon större förståelse knappast är att vänta från det politiska etablissemangen. Strax efter det att intervjun är över, när vi tagit varandra i hand och sagt adjö, säger han plötsligt och förtroligt:

- Jo då, jag förstår er...

Jaså, verkligen! Kan det vara möjligt? Skall man uppfatta det som att han såsom skolideolog och utredare har en officiell åsikt men som privatperson en helt annan?

Vi får aldrig något svar på den frågan men tanken är ju onekligen intressant. Man får en känsla av att det mot hemundervisningen pågår en politisk kamp, som inte är förankrad i människornas verkliga insikt. Det är väl bara så att skolan idag är en så stor apparat att den måste försvaras, vare sig den fungerar eller inte. Skolan har fått ett egenvärde, vilket innebär att alla försök att ifrågasätta dess existens uppfattas som hädelse. Det måste vara ett stort problem, i varje fall för en skolpolitiker, som måste vara lojal mot ett system han är beroende av.

LAODICEA

tvättar man sig inte i. Tvärtom. De står bara och samlar upp slam, ogräs och växter som inte har någon funktion. Du är som en sådan ljum källa, och det är sanningen”.

Jag begriper inte hur människor är funtade som klarar av ett sådant budskap, hur de kan sitta oberörda och bara gå hem och ovanpå budskapet stoppa i sig oxfilé, dricka kaffe, sedan åter gå till väckelsemöte på kvällen och se lika glada ut. Detta budskap är ju till sin karaktär så allvarligt att det bör sänka oss ned i dju-paste självrannsakan.

Vi borde göra dessa allvarliga frågor så angelägna för oss att vi bleve redo att avstå från både ett och annat mål mat och kanske också från en och annan timmes sömn. Vad hjälper det om vi verkar och arbetar och människor uttalar sina sympatier för oss, om de inte bibringas Livets vatten. Vi måste kanalisera någonting som kommer ovanifrån och som har äkta himmelska kvalitéer. Vårt budskap är så angeläget att vi bör se till att det bärs fram i oförfalskat skick utan några som helst försök att försköna eller förändra det.

Visitation

Detta budskap vågade inte Johannes ställa sig bakom. Han avslutade budskapet med ett ”Amen”. När man sagt det sista ordet, säger man amen. Då är det slut på diskussionerna, men tid för eftertanke och handling. Den som låg bakom budskapet var ingen ängel eller mänsklig auktoritet utan det sannfärdiga och trovärdiga vittnet, Jesus själv. Det gör saken ännu mer omskakande. Vi vet nämligen att ett vittne endast träder upp i speciella sammanhang inför någon myndighet för att avlägga sitt vittnesmål.

Vem kan uttala sig om församlingen? Jag tror inte att det finns någon auktoritet på jorden som kan göra det, så att analysen blir sann. Ändå har vi här ett riktigt visitationsprotokoll av Årkebiskopen då han visiterar församlingen och går ibland de sju gyllene ljusstakarna. Brevet till Laodicea är som en dödsattest, underskrivet av honom själv.

Det heter så här: ”Se jag står för dörren och klappar...”

Vad har skett? Han står utanför. Men verksamheten innanför är intensivare än någon gång förut. Hör ni inte sången, den tränade sången? Ser ni inte hur man arbetar med keramik, hur man sysslar med musik och ägnar sig åt teologi? Ser ni inte hur man sysslar med politik, hur man ta-

lar om samhällets ekonomi och samlevnadsformer? Det tycks vara så oerhörda aktiviteter. Har ni inte sett hur man samlas till kyrktorget? O, vilket aktiv församling, så inflytelserik och mäktig! Den är ett forum för politiska diskussioner, för historiska reflektioner, ja, för allt möjligt. Men i brevet läser vi att han står utanför.

Rum för allt

Där i den församlingens talarstol passade allting. Folkparti och socialdemokrati, moderater och centerpartister, ekumener och karismatiker förenades i gemensamt arbete. Där fanns rum för allting mellan himmel och jord, utom Jesus. Där var församlingen som kämpade för folkrätten, demokratin, pluralismen - men Jesus stod utanför.

Är då Jesus ointresserad av samhällsfrågor? Är han ointresserad av den politiska utvecklingen och händelseförloppet, av ekonomiska frågor och samlevnadsfrågor?

Jag vet bara en sak; han vill komma in. Han vill inte komma för att diskutera och parlamentera. Han vill komma in för att hålla måltid. Han vill återupprätta en bruten gemenskap med sitt folk. Guds folk måste få något annat att tala om, något annat att syssla med och något annat unikt och högst personligt att samlas om, förenas om, kämpa för och tillsammans med. Jesus vill inte vara åskådare till våra program och aktiviteter. Han vill vara inspiratör, kraftförmedlare, ledare och auktoritet. Då församlingen lyfts upp från det politiska föreningsplanet och blir en Guds församling, får den makt och myndighet.

Vi läser klart och tydligt: ”Så säger han som är amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse”.

Andens uppenbarelse

Vill vi ha tag i det mest äkta, det mest riktiga, det mest trovärdiga och det mäktigaste i den gudomliga uppenbarelsen, får vi inte söka det i traditionen, inte ens i efterapostolisk tid. Då måste vi gå till begynnelsen.

Då utövade församlingen inflytande i Jerusalem, Antiokia och i Efesus och var en maktfaktor men inte genom sin organisation och sin ekonomi utan genom den ande som bodde ibland människorna. Det var en ande som lyfte dem över och upp från materialismens trask och gjorde dem klartänkta och klarsynta. Den gjorde dem glädjerika, frimodiga och oöverbinnerliga. Det var den ande som öppnade världar och värden för dem så de kunde analysera och bestämma. De predikade och

praktiserade och uträttade mera än vad någon social institution förmådde. De besatta befriades ifrån besättelse och de rika ställdes inför ett budskap om omvändelsens nödvändighet. Så byggdes det upp en ny rättsordning, en ny ekonomisk ordning, en ny social ordning och en ny kultur, som var ett resultat av Andens frukt genom Ordets predikan och Andens livgivande och närande kraft.

Församlingen blev en maktfaktor, som kunde ta emot, bevara, behålla, smälta, och sedan fördela. Den var icke perforerad, så att det den tog emot rann ut i alla riktningar. Den var heller inte ett samarbetsorgan för samhällets goda och välvilliga krafter. Den var avskild för Herren Jesus Kristus.

En ton av tvivel

Nu stod han där, denne Jesus: ”Se, jag står för dörren... jag som var med när det första hallelujaropet ljud i Laodicea, jag som tände den första lågan i den här staden, jag som väckte, inspirerade och hänförde, jag som sände er Epafras, jag som gav er undervisning genom aposteln Paulus, genom brevet till Efesus vilket lästes också i Kolosse och i Laodicea, jag som gav er informationer om Herren Jesus Kristus, hans storhet och hans härlighet genom mina budbärare...”

Nu stod han där - utanför - och klappade. ”Om någon öppnar...”

Jag har aldrig någon gång, någonstans, sett att Jesus efter det han uttalat sig, satt ett frågetecken. Men det gjorde han här. Det är första gången som jag hör en ton av tvivel.

”Om någon....”

Det var osäkert. Inte ens han med all sin makt och härlighet kunde mot den enskilda församlingens egen vilja åstadkomma någon som helst förändring i församlingen. Den var överlämnad åt sin ledning, åt sin egen vilja. Den gick mot den ort som navigatörerna på kommandobryggan hade bestämt.

Men det heter: ”Om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom....”

Jesus sade inte ”till församlingen” utan ”till honom”, och hålla måltid.

Så kom löftet om seger, om vägledning och nödvändigheten av att höra vad Anden säger till församlingarna. Efter den predikan skulle jag ha tagit ett års sjukledighet eller begärt permission. Efter det budskapet skulle jag ha sagt upp min tjänst, gråtit och tömt alla själens källor.

Men för församlingen i Laodicea var det ingen risk. Laodicea gråter inte, sörjer inte och lider inte. Laodicea är inte bekymrad. Laodicea behöver inget paradiset. Laodicea har gjort sig ett eget paradiset, som passar alla religiösa medelmåttor i tiden. Men det är ett fängelse för alla levande andar och alla levande kristna ■

forts. fr. sid. 13

ANN-MARGRETH BRYNTE

ra sig undan problematiken, tycker jag. I praktiken är det ju omöjligt att bo utanför storfamiljen och undervisa sina barn själv. Men det försöker de blunda för.

Vad kommer den nya lagen, om den antas, att innebära för dig och din familj?

- Vi kommer att bli lagöverträdare. Vi kommer inte att kunna uppfylla de krav som myndigheterna vill ställa på oss föräldrar.

Vad gör ni då?

- Vi kommer att fortsätta undervisa våra barn hemma. Det finns inget annat alternativ för oss. Vi kommer även att fortsätta att bo i storfamilj.

Vad säger du om alternativet med privatskolor då?

- Där har man missat en bit så att säga. Det är ju jag som förälder, som själv vill forma mina barn både emotionellt och intellektuellt under den tid de är mottagliga för fostran och undervisning. Det vill inte jag lämna över till någon annan vare sig det är en kristen privat skola eller statens skola.

Är det kristet att bryta mot lagen?

- I vissa lägen, om Sveriges rikets lag går emot bibelns ideal, blir man tvungen. Vi vill ju inte undergräva rättsordningen men när lagen kolliderar med bibelns värderingar blir vi tvingade att bli lagöverträdare.

Din son går i fjärde årskursen och har gått alla år i hemundervisningen. Hur har det gått för honom?

- Jo, det har gått bra. Jag tycker att han har utvecklats till en fin kille. Det verkar inte alls som han har gått miste om någonting utan snarare tvärtom. Han har fått väldigt mycket, som han annars skulle ha gått miste om.

Vad säger han själv?

- Det kan jag inte svara på. Han har inte stått inför någon valsituation, så han har inte tagit någon ställning. Han är ju helt nöjd. Har aldrig klagat.

Har du något att säga inför det här nya lagförslaget?

- Jag tänker på den konkreta familjesituationen vi har i det här landet 1980. Den realistiska situationen i dagens Sverige är att kärnfamiljerna är helt splittrade. Det är otroligt många hem där föräldrarna lever som ensamförälder med sina barn. I det perspektivet tycker jag att det nya lagförslaget är otäckt, för vad har en

ensam förälder för möjligheter att undervisa sitt barn själv. Det faller på sin orimlighet. Men nu gör ju storfamiljen det möjligt även för en ensamstående mamma eller pappa att ge sitt barn undervisning själv utifrån sin religiösa övertygelse. Det nya lagförslaget innebär att hemundervisningen blir reserverad för ett fåtal, som har ekonomiska möjligheter att klara av det. ■

forts. fr. sid. 9

INTERVJU MED STINA FRIDOLFFSSON

En fråga till sist. Hur ser du på missionen och hur skall den gestaltas?

Jag tycker att jag genom alla frågor jag svarat på gett ett svar på det.

Det är viktigt att betona det där med att göra samma saker som hemma. Det lägger jag in i begreppet mission. Att man är församlingens förlängda arm.

En sak till. Vi håller på och tragglar med de religiösa, men jag tror att för att kunna överleva som kristen så måste man vända sig till hedningarna. Det är ju klart att det finns en hel massa hedningar i Sverige och fler och fler blir det, men det är viktigt att inte tjata för länge med kyrkorna. Det vill jag verkligen betona.

Om bara några veckor skall Stina åka till Dominikanska Republiken. Och visst är det ett offer när en av våra syskon åker till andra trakter för att förkunna evangelium. Men längst in och djupast sett är det ju ändå med glädje vi tänker på att budskapet nu genom henne får nå till andra människor.

Hennes levande tro, glada optimism, blandad med halsstarrig envishet kommer både att ge henne många vänner och hjälpa henne hitta vägar att sprida evangelium. Precis som här i Sverige kommer hon att fortsätta tjäna Gud på ett brinnande och hängivet sätt.

Vi tror att Gud öppnat en ny dörr och då vill vi tillsammans med Stina gå in genom den. Impulsiv, varmhjärtad och tillräckligt öppen och rörlig för att arbeta i andra modeller och under andra förhållanden får församlingen nu genom Stina markera en utvidgning av arbetet. ■

forts. fr. sid. 11

IMSEN ATTACKERAR

Förändringen innebär att föräldrarna avväpnas sin makt. Barnen får dock inte någon större rätt, utan det blir den allmänna opinionens mening som kommer att bli

—Inte ens lagstiftningen kommer att vara vägledande på grund av de nya lagarnas luddiga utformning. Från föräldrarrätten överför man alltså makten från förment barnomsorg till ökad statlig myndighet. Det kan innebära att om någon har en väckelsekristen syn, som inte överensstämmer med den allmänna opinionen, så kan samhället bara hämta barnet och placera det någon annanstans.

—Bakom den rättsuppfattning, som nu håller på att slå igenom, ligger tankar med upprinnelse i humanism och socialism. Målet är ett folkhem med fria, myndiga och oberoende människor. För att lyckas skapa detta folkhem måste dock först alla hinder röjas undan. Framför allt måste hemmet slås sönder för att skapa denna frihet. Det är en avancerad plan att utrota människan och befria henne från hennes mänskliga sammanhang och göra henne till gud eller djävul.

Återupprätta hemmet!

—Det är en olycka att två makar skaffat sig olika försörjningskällor. Makarna har därigenom blivit oberoende av hemmet och av varandra. I stället har de blivit allt mer uppbundna av olika intressen utanför hemmet, av kamrater, av skilda fritidssysselsättningar, osv. Samtidigt skickas barnen till skolan för att prepareras med de moderna emancipationsidealen. Så skiljer man hemmets medlemmar åt under deras mest aktiva tid. Hemmet förlorar också sin samlande uppgift och reduceras till att bli en slags parkeringsplats. De som drabbas mest av detta är de svagaste, nämligen barnen.

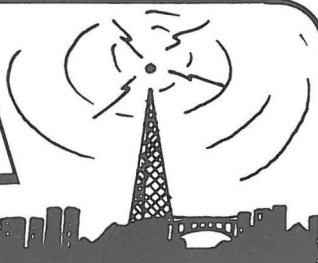
—Så arbetar föräldrarna utanför hemmet, barnen studerar utanför hemmet, och de flesta måltider intar man utanför hemmet. Det är dags att vända utvecklingen. Hemmet måste rehabiliteras. Där samhället inte satsar på att rehabilitera hemmet, är alla försök att komma till rätta med problemen i skolan och i samhället dömda att misslyckas. Det samhället har ingen framtid. Ja, det bär redan dödsstämpeln i sitt sjuka ansikte.

—Det första som borde förbjudas är skolmåltider! Det är ovärderligt att föräldrarna åter med sina barn, läser bordsbönen och beder tillsammans med dem.

—Ur kristen synpunkt måste vi gå andra vägar nämligen skapa beroende mellan varandra. Och de som borde gå i spetsen för den synen, är väckelsefolket. ■

Radio MARANATA

(sept. 1980)

Jonas Qvist, 17, i arbete med sändningarna från skolkonferensen i Gärdshyttan.

STOCKHOLM 88 MHz Tel. 08/23 52 30		JÖNKÖPING 98,5 MHz Tel. 036/12 12 08		SANDVIKEN 89,9 MHz Tel. 026/25 28 18	
Tis	8.30 - 8.45	Mån	19.15 - 20.15	Tis, Tor	19.00 - 20.00
	20.30 - 21.00	Tis	19.00 - 20.00		
Ons	23.00 - 24.00	Ons, Tor, Fre	20.30 - 21.30		
Tor	8.30 - 9.15	Lör	19.00 - 20.00		
	20.30 - 21.00	Sön	20.30 - 21.30		
Fre	20.30 - 21.00			UMEÅ 89,8 MHz Tel. 090/19 11 44	
Lör	22.30 - 23.00			Mån	8.30 - 9.30
		KUMLA 94,3 MHz Tel. 019/700 25			20.00 - 21.00
JÄRVA 91,2 MHz (Sthlm nordv.)		Mån, Ons, Fre	20.30 - 21.30	Tor	20.00 - 21.00
Mån, Fre	20.00 - 21.00	Tis, Tor, Lör	10.00 - 11.00	Sön	12.30 - 13.30
Sön	22.00 - 23.00				
GÖTEBORG 94,9 MHz Tel. 031/22 52 80		ESKILSTUNA 92,7 MHz Tel. 016/14 04 01		MALMÖ 90,2 MHz Tel. 040/65 555	
Ons	22.00 - 23.00	Mån, Ons, Lör	20.00 - 21.00	Mån t.o.m. Fre	10.00 - 11.00
Fre	19.30 - 20.30	Tis, Tor	9.00 - 10.00	Mån t.o.m. Tor	19.30 - 20.30
Lör	17.00 - 18.00			Lör, Sön	19.30 - 20.30

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 - 4

Stöd Radiomissionen!

Pg. 49 14 21 - 4

forts. fr. sid. 13

FÖRÄLDRAR...

som tar en del av fritiden. Familjen träffas eventuellt några timmar framför TV:n på kvällen innan det är sängdags. Vilket helvete!

Vi föräldrar måste ta vårt ansvar och tänka om som föräldrar. Är vi beredda att ge våra liv för våra barn? Ge barnen en chans! Pruta av på status och karriärtänkande! Fostra och forma barnen till att klara av morgondagens situation! Ge barnen föräldrarna tillbaka! Det är väl också ett barns rättigheter. Låt barnen få leva med far och mor! Att få vara mor är väl den största uppgift en kvinna kan ha.

För att få familjen hel borde vi ompröva vår boendeform. Varför inte flergenerationsfamilj! Där kan farmor eller mormor få vara med i stället för att sitta ensamma på en institution.

☐ Ni kristna föräldrar som utan att tveka skickar era barn till skolan vill jag speciellt uppmana: Ta barnen ur skolan! Vill ni ge dem en livsåskådning och en biblisk grund måste ni handla nu innan det är för sent. Vi vet ju att det med matematisk precision går mot katastrof och undergång. Låt oss som Noa bildligt talat bygga en ark.

Det är allt detta som gör att det är så nödvändigt att slå vakt om hemundervisningen, där basen för undervisningen är hemmet och inte skolan. Jag har själv undervisat min son, 7 år, en termin. Tänk vad stimulerande! Och jag har uppnått ett gott resultat med tanke på att jag bara har 9-årig grundskola. ■

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 - 6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSHEM, hotell
PILGRIMSBODEN, kläder
KLARA TONER, missionsbokhandel
BROSALEN, möteslokal
RADIO MARANATA, studio och redaktion
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1980

PROFET- och LÄRJUNGASKOLA 1980

Vi möts på
GAMLA BRO 4 okt. - 2 nov.

Premiärmöte
Lörd. 4 okt. kl. 19.30

Dagliga, offentliga
samlingar 12.00 och 19.30

Stora avslutningsmöten under ALLHELGONAHELGEN

Vi börjar fredagen den 31 oktober kl. 19.30
Samlingarna fortsätter 1 - 2 november kl. 10, 11, 15 och 19
Brödsbrytelse, predikan, väckelse-, uppbyggelse- och lovsångsmöten.

Aktuella ämnen:

- Mission och evangelisation
- Församlingen och samhället inför Jesu tillkommelse

Lärare:

Arne Imsen, Ernst o. Doris
Höglander, Jan-Egil Hafsahl,
Gunno Andersson m.fl.

"Vinnläggen eder därför mina bröder om att göra eder kallelse och utkorelse fast"

Anmälningsblankett:

Namn: Bostad:

Postnr, adr.: Tel: .. /

DELTAR UNDER TIDEN: ☐ HELA TIDEN

BIBELSKOLAN, Gamla Brogatan 27, Box 344, 101 24 Stockholm.

För ytterligare upplysningar, ring 08-23 52 30

ARNE IMSEN undervisar.
Inspelat under sommarkonferensen
i Gärdshyttan 1980

..... st. månd. 14 juli kl. 11.30

..... st. onsd. 16 juli kl. 11.30

..... st. torsd. 17 juli 11.30

..... st. fred. 18 juli 11.30

..... st. sönd. 20 juli 11.00

1 st. kassett pris: 25:-

Hela serien pris: 100:-

(5 st. kassetter)

Klara Toner, Gamla Brogatan 27, 101 24 Stockholm • 08-23 52 30

Nytt!

**CHRISTINA
IMSEN
sjunger
evangelium
Volym 3**

**KRISTUS LEVER
är min segermelodi**

Ny LP-skiva / kassetband

Sida A

1. KRISTUS LEVER ÄR
MIN SEGERMELODI
Per-Arne Imsen
2. JESUS, JEG VIL KNELE NED
Torleif Ruud
3. LAODICEA
Per-Arne Imsen
4. JAG HAR VALT ATT GÖRA
SÄLLSKAP
Lydia Lithell
5. TÄNK EN GÅNG NÄR
SLÖJAN BRISTER
Sångförf. okänd

Sida B

1. TILL VÄRLDENS LARM OCH
VIMMEL
Aage Samuelsen övers. P.A. Imsen
2. SKRIFTERNAS JESUS
Aage Samuelsen
3. NÄR PÅ GOLGATA JESUS
VANN SEGER
Per-Arne Imsen
4. SNART KOMMER JESUS
Astrid Storm
5. PÅ APOSTLARNAS TID
Per-Arne Imsen
6. CREATE IN ME
Psaltaren 51:12-14

Här presenteras en tredje, mycket efterlängad LP med Christina Imsen. Likasom de föregående, står sångernas budskap i centrum, med ett befriande enkelt och rent ackompanjement.

Fyra av sångerna är skrivna och tonsatta av Christinas make Per-Arne Imsen, som även är producent för skivan. När Christina sjunger sin mans sång om hur det var på apostlarnas tid, så är det samtidigt ett vittnesbörd om en livsstil som de själva praktiserat i flera år. Även de övriga som med sina insatser bidragit till att denna skiva kommit fram; från de som hållit i instrumenten till de som format och tryckt skiv-

omslaget, även de lever och arbetar i den speciella urkristna församlingssamfund som blivit signifikativ för maranatafolket.

"Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och fruktan kom över var och en; och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de ej ägde och delade med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde. Och ständigt, var dag, voro de endröktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och äto

med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud".

En sådan församlingssamfund kanske är förklaringen till att denna grammofoonskiva på många sätt markant skiljer sig från mycket av den sång och musik som erbjuds på religiösa skivmarknaden.

"Kristus lever är min segermelodi" - det är ett samstämmigt vittnesbörd från en grupp unga människor som i praktisk handling lagt sina liv i den uppståndne frälsarens händer. Och Christinas varma och innerliga röst förmedlar verkligen ett budskap med eftertryck.

Sänd mig mot postförskott

... st MRL 2114 (LP) à 40:- kr (inkl. moms.)
... st KB 114 (kassett) à 40:- kr (inkl. moms.)

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.:

Tel.: .../.....

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30